

Θέλω να με πιστέψετε, δεν είναι απλή υπόθεση να σκαρφαλώσεις στην ιεραρχία ενός κομψού πεντάστερου ξενοδοχείου. Όμως με μεγάλη υπερηφάνεια μπορώ να πω ότι κατέχω αυτή την υψηλή θέση εδώ και τριάνμισι χρόνια τώρα, γεγονός που αποδεικνύει ότι δεν είμαι φτερό στον άνεμο, αλλά, όπως πρόσφατα δήλωσε για μένα ο κύριος Σνόου, ο διευθυντής του ξενοδοχείου, σε μια συνάντηση όλου του προσωπικού: «Η Μόλι είναι μια υπάλληλος που δείχνει αμείωτη ευγνωμοσύνη για τη δουλειά της».

Δυσκολευόμουν πάντοτε να κατανοώ το πραγματικό νόημα πίσω από τα λεγόμενα κάποιου, ωστόσο έχω βελτιωθεί πολύ στο να διαβάζω τους ανθρώπους, ακόμα και τους αγνώστους, και αυτός είναι ο λόγος που ξέρω τι σκέφτεστε. Σκέφτεστε ότι η δουλειά μου είναι ταπεινή, ότι της αρμόζει περισσότερο η ντροπή παρά η υπερηφάνεια. Σε καμία περίπτωση δεν θα ήθελα να σας υποδείξω τι να σκέφτεστε, αλλά ΚΤΤΜΓ (κατά την ταπεινή μου γνώμη), είστε φουλ λάθος.

Με συγχωρείτε. Ήμουν λίγο απότομη. Όσο ζούσε η γιαγιά, με συμβούλευε να προσέχω τον τόνο μου και με νουθετούσε όταν πιθανόν προσέβαλλα τους άλλους. Θα σας πω κάτι ενδιαφέρον: Παρόλο που η γιαγιά είναι νεκρή, εγώ συνεχίζω να ακούω τη φωνή της στο κεφάλι μου. Δεν είναι ενδιαφέρον πώς ένας άνθρωπος μπορεί να παραμένει το ίδιο παρών μετά θάνατον όσο και όταν ζούσε; Είναι κάτι που συλλογίζομαι συχνά τον τελευταίο καιρό.

Να φέρεις στους άλλους όπως θέλεις να σου φέρονται.

Όλοι είμαστε ίδιοι με διαφορετικούς τρόπους.

Όλα θα πάνε καλά στο τέλος. Αν δεν είναι καλά, τότε δεν είναι το τέλος.

Ευχαριστώ τον Θεό που εξακολουθώ να ακούω τη φωνή της γιαγιάς, γιατί η σημερινή μέρα δεν ήταν καλή. Για την ακρίβεια, ήταν η χειρότερή μου εδώ και περίπου τέσσερα χρόνια, και τα σοφά λόγια της γιαγιάς μου δίνουν δύναμη να διαχειριστώ την παρούσα «κατάσταση». Όταν λέω «κατάσταση», δεν χρησιμοποιώ τη λέξη σύμφωνα με τον ορισμό που της δίνει το λεξικό, ήτοι «περίσταση» ή «τρέχουσες συνθήκες», αλλά με την έννοια που δίνει στον όρο ο διευθυντής του ξενοδοχείου, ο κύριος Σνόου, για να υποδηλώσει «πρόβλημα επικών διαστάσεων με περιορισμένο αριθμό λύσεων».

Δεν πρόκειται να ωραιοποιήσω αυτή την πραγματικά επική καταστροφή: Σήμερα το πρωί ένας διάσημος έπεσε νεκρός στο πάτωμα της τσαγερί του ξενοδοχείου μας. Η καλή μου φίλη Άντζελα, επικεφαλής μπαργούμαν στο Σόσιαλ, την παμπ-ψησταριά του ξενοδοχείου μας, συνόψισε την «κατάσταση» ως εξής: «Μόλι, μια τεράστια σκάφη με σκατά μόλις έπεσε στον ανεμιστήρα». Χάρη στη μεγάλη συμπάθεια που τρέφω για την Άντζελα, της συγχωρώ την αθυροστομία. Της συγχωρώ επίσης την αρρωστημένη εμμονή της με τα αληθινά εγκλήματα, που είναι ίσως και ο λόγος για τον οποίο φαινόταν παράξενα συνεπαρμένη με το γεγονός ότι κάποιος VIP έπεσε νεκρός μέσα στο ξενοδοχείο μας.

Υποτίθεται ότι η σημερινή θα ήταν μια πολύ ξεχωριστή μέρα για το Ρίτζενσι Γκραντ. Σήμερα ο διεθνούς φήμης μπεστσελερίστας συγγραφέας, ο βραβευμένος μετρ του μυστηρίου Τζ.Ντ. Γκρίμθορπ, με περισσότερα από είκοσι μυθιστορήματα στο ενεργητικό

του, θα έκανε μια πολύ σημαντική ανακοίνωση στην προσφάτως ανακαινισμένη Τσαγερί του Ρίτζενσι Γκραντ.

Νωρίς το πρωί τα πάντα πήγαιναν ρολόι. Ο κύριος Σνόου με είχε θέσει επικεφαλής για το τσάι και, παρότι ο βασικός λόγος ήταν ότι δεν έχει προσλάβει ακόμη ειδικό προσωπικό για να αναλάβει τις εκδηλώσεις στην τσαγερί, εντούτοις ήξερα πόσο περήφανη θα ήταν η γιαγιά βλέποντάς με να επιφορτίζομαι με νέες επαγγελματικές ευθύνες, αν και φυσικά η γιαγιά δεν μπορεί να με δει επειδή είναι νεκρή.

Σήμερα έφτασα νωρίς για τη βάρδια μου και ετοίμασα με φροντίδα την κομψή καινούργια αίθουσα, τοποθετώντας σερβίτσια για τους πενήντα πέντε (ένας προς έναν) καλεσμένους στους οποίους είχαν δοθεί VIP πάσα εισόδου. Στους VIP συμπεριλαμβάνονταν πολυάριθμα μέλη της Βιβλιοφιλικής Λέσχης Μυστηρίου Γυναικών –ΒΛΕΜΥΓ για συντομία– που είχαν κλείσει δωμάτια στον τέταρτο όροφο του ξενοδοχείου αρκετές μέρες πριν από την εκδήλωση. Τις προηγούμενες εβδομάδες όλο το ξενοδοχείο βοούσε από φήμες και εικασίες: Για ποιον λόγο ο Τζ.Ντ. Γκρίμθορπ, ένας ακριβοθώρητος και μονόχνοτος συγγραφέας, να θέλει ξαφνικά να κάνει μια δημόσια ανακοίνωση; Ήθελε απλώς να διαφημίσει ένα καινούργιο βιβλίο; Ή μήπως ετοιμαζόταν να ανακοινώσει πως είχε γράψει το τελευταίο του;

Όπως αποδείχτηκε, έγραψε σίγουρα το τελευταίο του, αν και πιστεύω ότι το γεγονός αυτό θα πρέπει να ήταν εξίσου μεγάλη έκπληξη για τον ίδιο όσο και για τους ανθρώπους που πριν από σαράντα επτά λεπτά της ώρας τον είδαν να καταρρέει στο πάτωμα με μοτίβο ψαροκόκαλου της Τσαγερί.

Οι στιγμές προτού ανέβει στη σκηνή ήταν γεμάτες προσμονή για τους VIP φαν του μυστηρίου, τους βιβλιόφιλους και τους ρεπόρτερ που είχαν συγκεντρωθεί στην αίθουσα όπου επικρατούσε πανδαιμόνιο από το σούσουρο και τα δυνατά κροταλίσματα των ασημένιων σερβιτσιών, καθώς οι καλεσμένοι ξαναγέμιζαν τα φλιτζάνια τους και έβαζαν στο στόμα τους τα τελευταία σαντουιτσάκια που συνόδευαν το τσάι. Μόλις ο Τζ.Ντ. Γκρίμθορπ έκανε την είσοδό του, έπεσε σιωπή. Ο συγγραφέας στάθηκε στο πόντιουμ, μια ψηλόλιγνη μα επιβλητική φιγούρα, έχοντας ανά χείρας καρτέλες με σημειώσεις. Τα μάτια όλων καρφώθηκαν πάνω του καθώς έβηξε για να καθαρίσει τον λαιμό του κάνα δυο φορές.

«Τσάι» είπε στο μικρόφωνο, κάνοντας νόημα να του φέρουν ένα φλιτζάνι, και δοξάζω τον Θεό που είχα ενημερωθεί για τις εγκρατείες του συνήθειες και είχα ζητήσει από το προσωπικό της κουζίνας να ετοιμάσει ένα τρόλεϊ σύμφωνα με τις ακριβείς προδιαγραφές του – τσάι σερβιρισμένο με μέλι, όχι ζάχαρη. Η Λίλι, η εκπαιδευόμενη καμαριέρα που είχα υπό την επίβλεψή μου, στην οποία είχα αναθέσει την ετοιμασία όλων των τρόλεϊ με το τσάι του κυρίου Γκρίμθορπ για όσο διάστημα θα παρέμενε στο ξενοδοχείο μας, ανέλαβε δράση χωρίς καθυστέρηση. Με χέρια που έτρεμαν ετοίμασε ένα φλιτζάνι για τον διάσημο συγγραφέα και το πήγε γρήγορα στη σκηνή.

«Δεν αρκεί» είπε αυτός καθώς της πήρε το φλιτζάνι από τα χέρια και μετά κατέβηκε από τη σκηνή και πήγε ο ίδιος μέχρι το τρόλεϊ με το τσάι. Σήκωσε το ασημένιο καπάκι της μελιέρας, πρόσθεσε δύο τεράστιες κουταλιές αστραφτερό κίτρινο μέλι και ανακάτεψε το τσάι με το κουτάλι της μελιέρας, που έκανε μια κούφια κλαγγή όταν τρίφτηκε πάνω στα χείλη του φλιτζανιού. Η Λίλι, που είχε τρέξει μπροστά με σκοπό να τον σερβίρει, κοιτούσε σαστισμένη, μην ξέροντας τι να κάνει στη συνέχεια.

Όλοι κοιτούσαν τον κύριο Γκρίμθορπ να σηκώνει το φλιτζάνι του, να πίνει μια γερή γουλιά, να καταπίνει και να αναστενάζει. «Ένας πικρόχολος άνθρωπος χρειάζεται παραπάνω μέλι» εξήγησε, προκαλώντας τα πνιχτά γέλια του ακροατηρίου.

Η οξυθυμία του κυρίου Γκρίμθορπ από παλιά είναι ένα στοιχείο άρρηκτα συνυφασμένο με τη φήμη του και κατά μία ειρωνεία της τύχης όσο χειρότερα συμπεριφέρεται τόσο περισσότερα βιβλία φαίνεται να πουλάει. Ποιος μπορεί να ξεχάσει εκείνο το περίφημο επεισόδιο που εξαπλώθηκε σαν ιός στο YouTube πριν από μερικά χρόνια, όταν ένας φανατικός θαυμαστής (ένας καρδιοχειρουργός που είχε βγει πρόσφατα στη σύνταξη) πλησίασε τον συγγραφέα και του είπε: «Θέλω να δοκιμάσω την τύχη μου στη συγγραφή μυθιστορήματος. Μπορείτε να με βοηθήσετε;».

«Μπορώ» απάντησε ο κύριος Γκρίμθορπ. «Μόλις μου δανείσετε το χειρουργικό νυστέρι σας. Θέλω να δοκιμάσω την τύχη μου στην καρδιοχειρουργική».

Αυτό το βίντεο μου ήρθε στο μυαλό σήμερα το πρωί όταν ο κύριος Γκρίμθορπ χαμογέλασε με το φιδίσιο του χαμόγελο και μετά επέστρεψε αργά στη σκηνή, όπου ήπια μερικές ακόμα γερές γουλιές από το γλυκό τσάι, προτού αφήσει το φλιτζάνι του στο πόντιουμ μπροστά του και κοιτάξει το αφοσιωμένο κοινό του. Σήκωσε τις καρτέλες με τις σημειώσεις του, πήρε μια τραχιά ανάσα και άρχισε επιτέλους να μιλάει, ενώ το σώμα του ταλαντευόταν ανεπαίσθητα πέρα δώθε.

«Είμαι σίγουρος ότι όλοι αναρωτιέστε γιατί σας κάλεσα σήμερα εδώ» είπε. «Όπως ξέρετε, προτιμώ να γράφω παρά να μιλάω. Η μοναχικότητα ήταν ανέκαθεν το καταφύγιό μου, η προσωπική μου ιστορία μια πηγή μυστηρίου. Ωστόσο, βρίσκομαι στην άβολη θέση να πρέπει να προβώ σε ορισμένες αποκαλύψεις προς εσάς, φίλοι και ακόλουθοί μου, σε τούτη την κρίσιμη καμπή της μακράς και μυθιστορηματικής –αν με εννοείτε– καριέρας μου».

Σταμάτησε για μια στιγμή, περιμένοντας το γέλιο που ακολούθησε αυτομάτως. Αναρίγησα βλέποντας τα διαπεραστικά μάτια του να επιθεωρούν την αίθουσα, αναζητώντας δεν ξέρω τι ή ποιον.

«Βλέπετε» συνέχισε «έχω ένα μυστικό που δίχως αμφιβολία θα σας εκπλήξει».

Σταμάτησε απότομα και έβαλε το χέρι του με τα μακριά δάχτυλα μέσα από τον γιακά του, σε μια μάταιη προσπάθεια να τον ξεσφίξει. «Αυτό που προσπαθώ να πω είναι...» έκρωξε, αλλά καμία άλλη λέξη δεν βγήκε από τον λαιμό του. Το στόμα του ανοιγόκλεισε και ξαφνικά φάνηκε να μην μπορεί να σταθεί όρθιος, καθώς το σώμα του ταλαντεύτηκε μπροστά από το πόντιουμ με πιο δραματικό τρόπο απ' ό,τι πριν. Η μόνη εικόνα που μου ήρθε στο μυαλό ήταν ενός χρυσόψαρου που είχα δει μια φορά να πετάγεται έξω από τη γυάλα του και να μένει με το στόμα ορθάνοιχτο, σαν να είχε πάθει αποπληξία, στο δάπεδο ενός καταστήματος που πουλούσαν κατοικίδια.

Ο κύριος Γκρίμθορπ σήκωσε γι' άλλη μια φορά το φλιτζάνι του και ρούφηξε μια γουλιά. Τότε, προτού κανείς προλάβει να το αποτρέψει, έγειρε ξαφνικά μπροστά, βουτώντας από τη σκηνή προς το πλήθος από κάτω, όπου έπεσε ακριβώς πάνω στη Λίλι, την ατυχέστατη εκπαιδευόμενη μου καμαριέρα. Οι δυο τους προσγειώθηκαν μ' έναν δραματικό γδούπο στο πάτωμα, ενώ το πορσελάνινο φλιτζάνι έσπασε σε αναρίθμητα κοφτερά θραύσματα και το κουτάλι γλίστρησε από το πιατάκι και έπεσε με έναν κούφιο κρότο πάνω στο δάπεδο με μοτίβο ψαροκόκαλου.

Προς στιγμὴν επικράτησε σιγή. Κανείς δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είχε συμβεί μπροστά στα ίδια τους τα μάτια. Αλλά άξαφνα ξέσπασε πανικός, καθώς άπαντες – θαυμαστές και καλεσμένοι, θαλαμηπόλοι και βιβλιόφιλοι– όρμησαν προς το μπροστινό μέρος της αίθουσας.

Ο κύριος Σνόου, ο διευθυντής του ξενοδοχείου, είχε σκύψει στα αριστερά του κυρίου Γκρίμθορπ και τον χτυπούσε στον ώμο. «Κύριε Γκρίμθορπ! Κύριε Γκρίμθορπ!» έλεγε ξανά και ξανά. Η δεσποινίς Σερένα Σαρπ, η ιδιαιτέρα του κυρίου Γκρίμθορπ, βρισκόταν στα δεξιά του, ακουμπώντας δύο δάχτυλα στον λαιμό του συγγραφέα. Η Λίλι, η εκπαιδευόμενη μου, προσπαθούσε απεγνωσμένα να ελευθερωθεί από το σώμα του συγγραφέα που την είχε πλακώσει. Άπλωσα το μπράτσο μου για να τη βοηθήσω και αυτή μου άρπαξε το χέρι. Την τράβηξα κοντά μου και την έβαλα να σταθεί δίπλα μου.

«Ανοίξτε χώρο! Κάντε πίσω!» φώναξε η ιδιαιτέρα του κυρίου Γκρίμθορπ στους θαυμαστές και στους VIP που σπρώχνονταν από πάνω.

«Καλέστε την άμεση βοήθεια! Γρήγορα!» διέταξε ο κύριος Σνόου με την πιο αυταρχική φωνή του. Σερβιτόροι και καλεσμένοι, γκρουμ και ρεσεψιονίστ έτρεξαν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Βρισκόμουν αρκετά κοντά στην «κατάσταση» για ν' ακούσω τι είπε η δεσποινίς Σερένα Σαρπ μόλις απομάκρυνε τα δάχτυλά της από τον λαιμό του κυρίου Γκρίμθορπ:

«Φοβάμαι πως είναι πολύ αργά. Είναι νεκρός».